

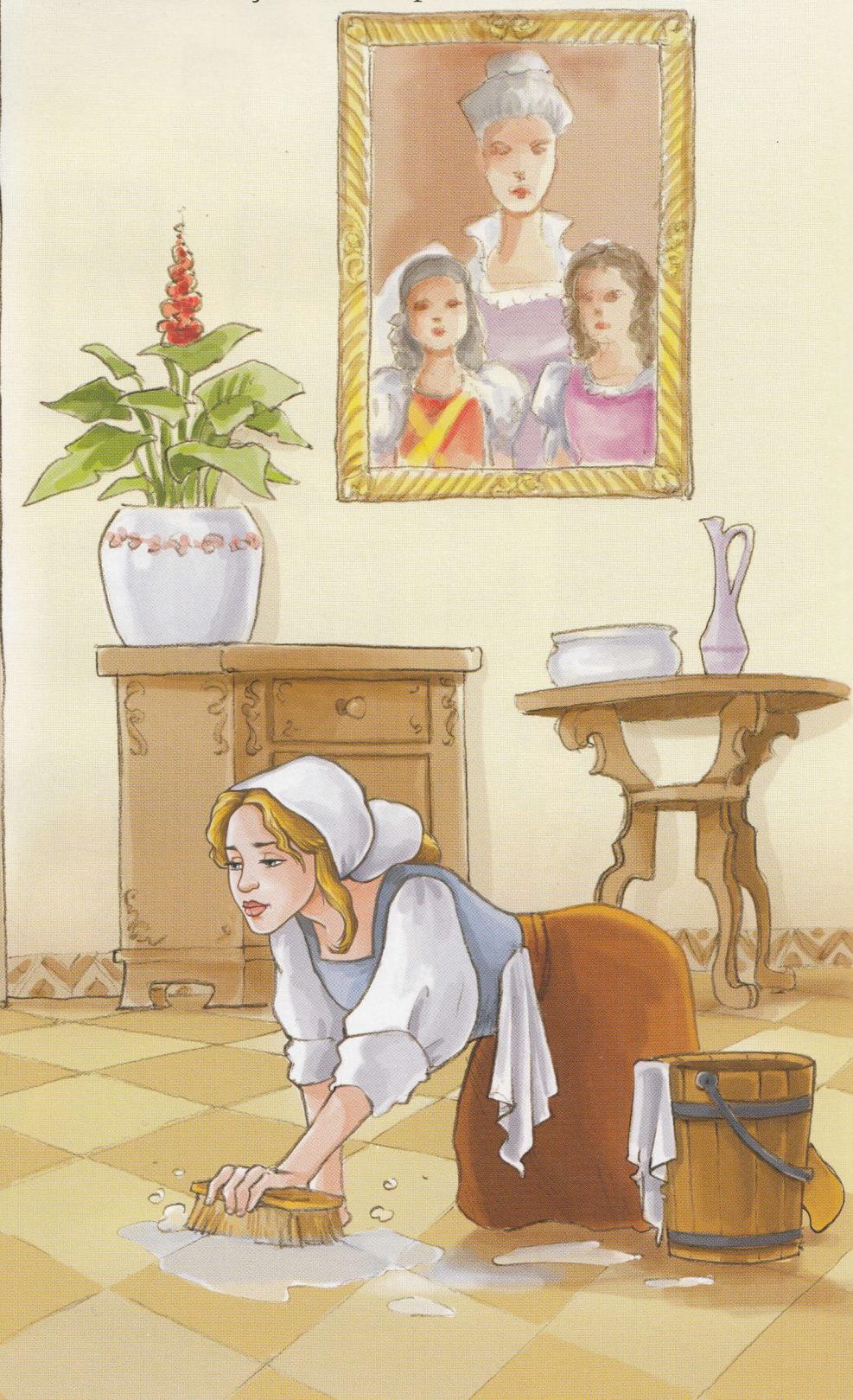
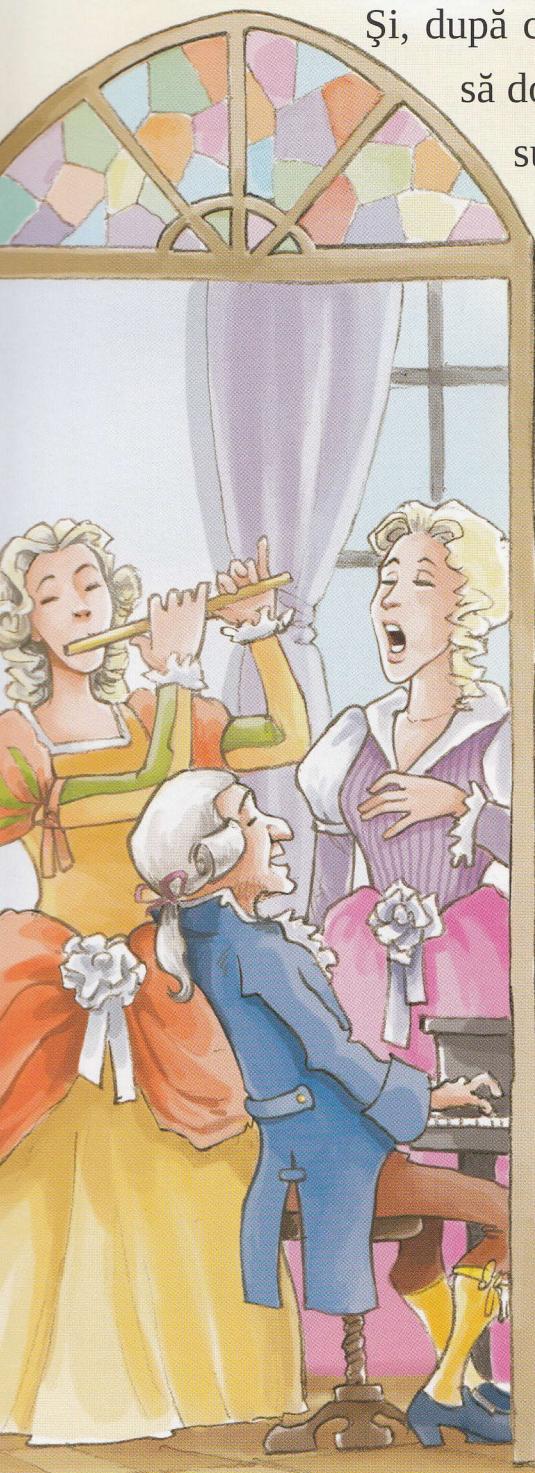
Cenușăreasa

Afost odată o fată care a rămas orfană de mamă. Deși sufletul ei era îndurerat, frumusețea și bunătatea îi luminau chipul. Tatăl ei, om înstărit, s-a însurat a doua oară cu o femeie rea și trufașă ce avea două fete care-i semănau leit.

Nici nu s-au instalat bine în casa omului că cele trei și-au dat arama pe față. Mama vitregă stabili că fata cea mică va face toate treburile casei: să spele vasele, să gătească, să frece podelele și să mențină ordine în lucruri.

Și, după ce că muncea cât era ziulica de lungă, era obligată să doarmă pe jos lângă vatră, în cenușă. Din cauza asta, surorile ei vitrege au poreclit-o Cenușăreasa. Tatăl fetei era și el sub papucul scorpiilor și nu putea interveni când își vedea copila chinuită.

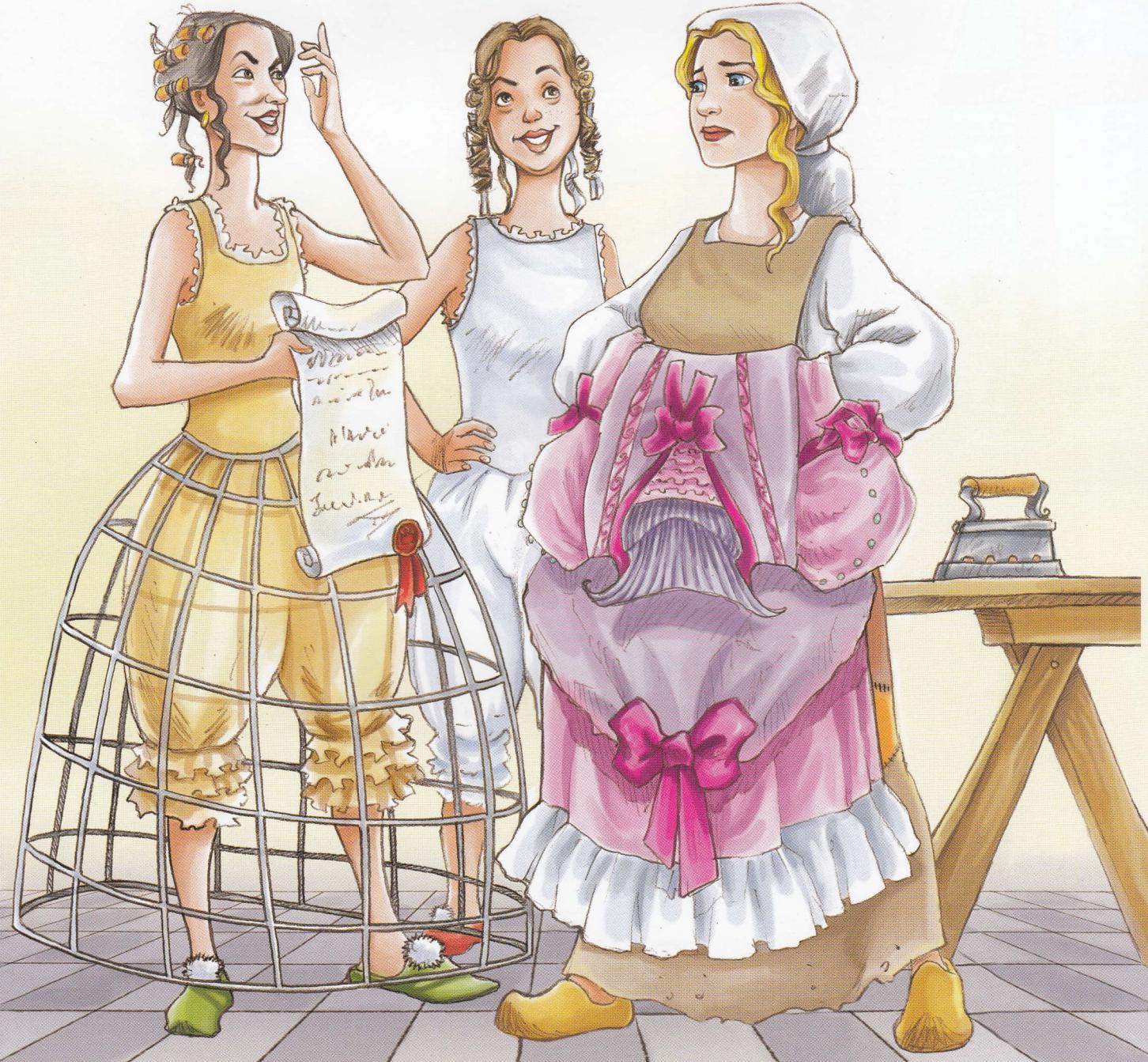

Într-o bună zi, feciorul împăratului dădu sfoară în țară că vrea să-și găsească mireasă și va ține un mare bal unde vor fi invitate toate familiile de rang mare. Au fost poftite și surorile Cenușăresei, că doar intraseră într-o familie înstărită.

Acum, vă închipuiți și dumneavoastră că tot fetei noastre îi căzu această grijă pe cap. Ea trebuia să calce toate rochile surorilor ei, să le aranjeze părul și să le slugărească toată ziulica.

În timp ce fata le pieptăna și le aranja, surorile vitrege o dojeneau cu întrebări care mai de care:

- Cenușăreaso, da' tu n-ai vrea să mergi cu noi la bal?
- Vă bateți joc de mine, știți că eu n-am rochii aşa frumoase ca ale voastre...

sora cea mare. Toti s-ar prăpădi de râs când te-ar vedea.

Sosi și ziua mult așteptată. Cele două surori plecară la bal însotite de mama lor iar Cenușăreasa rămase acasă plângând. Și cum stătea ea necăjită lângă vatră, se apropie de ea ca o nălucă zâna ei bună și o întrebă ce are.

